

MISIJONSKA NEDELJA 2021

24. oktober 2021

GRADIVO ZA PASTORALO IN BOGOSLUŽJE

*Ne moreva,
da ne bi govorila o tem,
kar sva videla in slišala.*

Apd 4,20

MOLITEV ZA NOVO EVANGELIZACIJO

*Hvala ti, dobri Oče, da te poznamo
in se lahko zbiramo v Jezusovem imenu.*

*Prosimo te, poživi nam vero,
da bo postala globoko prepričanje
in resnična moč, ki izhaja iz osebnega
srečanja z Jezusom Kristusom.*

*Daj nam, dobri Oče,
da bomo živeli v poslušnosti Svetemu Duhu.*

*Naj zvesto hodimo za Kristusom,
navdušeno in vztrajno odgovarjamo na Božjo besedo
in hvaležno uživamo kruh življenja.*

*Dobri Oče, podpiraj z močjo Duha
prizadevanje Cerkve za novo evangelizacijo
in nas vodi, da bomo z besedo in s svojim življenjem
našim sodobnikom oznanjali Kristusa.*

*Jezusovi učenci naj se odlikujemo
po ljubezni do ubogih in stiskanih,
naj bomo solidarni s potrebnimi
in velikodušni v delih usmiljenja,
naj ne molčimo pred zlom
in ne podležemo mikom prevladujoče miselnosti.*

*Po Marijinem zgledu naj v luči vere
odkrivamo čudovita Božja dela;
naj bomo pozorni na znamenja časov
in postanemo znamenje prisotnosti Vstalega v svetu,
da bomo z novim navdušenjem služili
resnici, pravici in miru.*

*To prosimo po Kristusu, našem Gospodu.
Amen.*

Vir: Slovenska liturgična komisija

»MISIJONARJI, NAUČITE NAS MISIJONARITI«

Papeške misijonske družbe in p. Miha Drevenšek

Prihodnje leto 3. maja bomo z vidika Papeških misijonskih družb obhajali pomembne obletnice. Minilo bo okroglih 100 let, odkar je papež Pij XI. (l. 1922) tri misijonske družbe povzdignil in razglasil za papeške, in sicer **Družbo za širjenje vere, Družbo svetega otroštva** in **Družbo svetega Petra apostola**. Družba za širjenje vere bo obenem obhajala tudi 200-letnico svoje ustanovitve. Ob tej priložnosti naj bi bila za blaženo razglašena ustanoviteljica te družbe **častitljiva Pauline Marie Jaricot** (1799 – 1862). Pauline je sprevidela, da misijonarsko sodelovanje ni zgolj v pomoči temu ali onemu misijonu, ampak vsem brez razlike. Pauline predstavlja začetek velikega misijonskega gibanja, ki naj bi postopoma vključevalo vso Cerkev. Navdušena nad širjenjem Božjega kraljestva je bila trdno prepričana, da misijonsko delo ne izvira iz človeških virov, temveč izključno od Boga.

Poleg omenjenih treh misijonskih družb pa je za papeško priznana še **Misijonska zveza**, ustanovljena leta 1916 pod imenom Duhovniška misijonska zveza. V papeško jo je leta 1956 povzdignil papež Pij XII.

Vse štiri Papeške misijonske družbe delujejo pod okriljem **Kongregacije za evangelizacijo narodov**. Ta kongregacija nam je verjetno bolj poznana pod prejšnjim imenom Kongregacija za propagando vere – **Congregatio de propaganda fide**, oz. na kratko **Propaganda** (preimenovana 15. avgusta 1967), katero je ustanovil papež Gregor XV. že daljnega leta 1622. Tako bomo obhajali še 400-letnico ustanovitve te pomembne ustanove, s katero se je začelo urejeno misijonsko delovanje katoliške Cerkve, kot odgovor na izkoriščevalski kolonializem španskih in portugalskih oblasti v Novem svetu.

Obhajanje teh obletnic je z vidika **Misijonskega središča Slovenije** (MSS) zelo pomembno, saj so Papeške misijonske družbe krovna organizacija MSS in so v Sloveniji navzoče ravno preko Misijonskega središča Slovenije. MSS tako predstavlja njihovo izpostavo v Sloveniji.

Pauline Marie Jaricot pri vzpostavitvi Papeških misijonskih družb zaseda najpomembnejše mesto. Velja za začetnico Papeških misijonskih družb, saj so se ustanovitelji preostalih treh misijonskih Družb zgledovali po njenem modelu. Njen življenjepis je zato podrobneje predstavljen v nadaljevanju brošure.

Po besedah papeža Frančiška misijonstvo predstavlja samo bistvo Cerkev in mora postati del življenja celotne Cerkve. Nujno je zato tesno sodelovanje krajevnih Cerkva s temi družbami. Delo teh misijonskih družb se sicer med seboj precej razlikuje, a prav vsem je skupno to, da njihovo delo temelji na **intenzivni molitvi** in **gmotni pomoči** mladim Cerkvam. V tem duhu je zato razumljivo, da v okviru MSS deluje Misijonska molitvena zveza (MMZ), kakor tudi urejeno zbiranje darov za potrebe misijonov. Zlasti je na tem mestu potrebno izpostaviti projekt Botrstvo, katerega začetnik je p. Miha Drevenšek. *(Tako MMZ kot Botrstvo sta predstavljena na koncu brošure).*

A misijonska »komunikacija« nikakor ni zgolj enosmerna. Tudi misijonske Cerkve so poklicane, da same pričnejo z misijonskim delom, ker, kot je v misijonski poslanici 2018 zapisal papež Frančišek: *»Nihče ni tako ubog, da ne bi mogel dati nekaj od tega, kar ima, še prej pa to, kar je.«*

Res je, da so to ubožne Cerkve, a v njih ne manjka veselja in iskric v očeh. So polne življenja. Imajo to, česar naši zahodni družbi kronično primanjkuje – veselje do življenja. S strani Slovenske škofovske konference je bilo zato sklenjeno, da bo letošnje

obhajanje »Misijonske nedelje« potekalo v rojstni župniji p. Miha Drevenška, in sicer v župniji sv. Vida v Vidmu pri Ptuju. Letos tudi obhajamo 10-letnico njegove prezgodnje smrti.

Pater Miha je bil nedvomno misijonar veselja, upanja in širokega pogleda. Jezile so ga malenkosti, zapečkarstvo, ozki pogledi, zaprtost vase ... Zlasti je bil aktiven med mladimi, katere je pritegnil s svojim nalezljivim nasmehom in pozitivno naravnostjo na svet. Večkrat je rekel: *»Tam, kjer so bili mladi, tam sem bil jaz, in kjer sem bil jaz, tam je bila mladina«*. In to svoje veselje in optimizem je poleg izjemnega dela na področju medijev in projekta Botrstvo širil predvsem preko glasbe, ki ga je spremljala vse njegovo življenje. Skupaj z nekaterimi sobrati je že pred posvetitvijo za duhovnika ustanovil glasbeno skupino Minores.

Med svojimi večkratnimi obiski domovine, kamor se je vračal z različnimi zambijskimi glasbenimi skupinami, je p. Miha že zaznaval, da stanje slovenskega človeka ni več tako odprto in velikodušno, kot je bilo še za časa, ko se je odpravljaj v misijone. Nekoč je dejal: *»Slovenija že stoletja pošilja misijonarje v svet. Morda ne bi bilo slabo, da ta misijonski svet z `neko duhovno obnovo` prinese tudi nazaj v Slovenijo«*. Želel je povrniti veselje, ki je nekako uplahnilo v očeh slovenskega človeka in sicer z »misijonsko izmenjavo«, ki bi potekala tako: mi, Slovenci, bi Afričanom ponujali »upanje« in sicer v obliki gmotne pomoči, Afričani – pa tudi naši misijonarji – bi nam to »vrnili« s pristnim veseljem do življenja in iskrico v očeh.

Potrebo po poživitvi misijonskega duha Cerkve na Slovenskem je na letošnjem srečanju misijonarjev v domovini, ki je potekalo v Ignacijevem domu duhovnosti v Ljubljani, izpostavil tudi ljubljanski nadškof msgr. Stanislav Zore. V zaključku svoje pridige

je namreč pozval misijonarje, **naj nas naučijo misijonariti**, saj okolje, v katerem živimo in v katerem se je znašel ves zahodni svet, žal ni več verno. Slovenija zato potrebuje tega misijonskega duha, ker bomo, kot pravi nadškof Zore, *»potrebovali to misijonsko metodo v življenju Cerkve v okolju, v katerem odmik in pozaba Boga postajata vedno glasnejša. In učite nas tudi te velikodušne miloščine, darovanja samega sebe brez pridržkov.«*

To velikodušno miloščino darovanja samega sebe brez pridržkov je p. Drevenšek, čigar duh je še vedno živo navzoč med nami, živo poosebljal. Njemu je zato posvečen prvi nagovor v brošuri, ki ga je pripravil p. Janez Šamperl, avtor nove knjige o p. Drevenšku *»Daleč naprej je tekel«*. Njemu je posvečena tudi priložena brošura *»Duhovna priprava«*, prav tako bo njemu posvečen letošnji Adventni koledar.

V duhu požitve misijonskega duha v naši domovini bodo v letošnjem in prihodnjem letu potekali tudi dogodki v okviru *»Drevenškovega leta«*.

»Ob obisku v Zambiji je name naredil izjemen vtis: nasmejan, vesel, z zelenim klobučkom na glavi. Iz njega je dihalo veselo oznanilo evangelija. Kako nam tega manjka tukaj v Sloveniji: da to, kar oznanjaš, tudi sije s tvojega obraza. To je bil p. Miha, misijonar, s čigar obraza je sijalo to, kar je oznanjal.«

msgr. Alojzij Cvikl, mariborski nadškof metropolit

»Nova evangelizacija so sproščeni kristjani, ki imajo osebni odnos do Boga. In iz tega osebnega odnosa do Boga živijo na vseh področjih, družinskega, poklicnega in družbenega življenja. To je moja globoka želja.«

msgr. Stanislav Zore, ljubljanski nadškof metropolit

ČASTITLJIVA PAULINE MARIE JARICOT (1799 - 1862)

(prevod članka iz knjige Battezzati e inviati, 2019, str. 222-226)

Pauline Marie Jaricot se je rodila v verni katoliški družini takoj po francoski revoluciji, 22. julija 1799. Bila je sedma in zadnja hči Antoineta in Jeanne Jaricot, ki sta bila trgovca s svilo v Lyonu v Franciji, v mestu, katerega krščanske korenine segajo v drugo stoletje in se ponaša s cerkvenim očetom sv. Irenejem, svojim drugim škofom.

Pauline je bila krščena na dan svojega rojstva. Njeni starši so zaprosili duhovnika, ki je bil zvest papežu, naj krsti njuno zadnjo hčer v družinski hiši, ker je župnik San Nizira zaprisegel revolucionarni vladi s prisego, ki je spodkopavala avtoriteto cerkve v Franciji. Pauline je torej živela v času civilne nestabilnosti in v obdobju globokih družbenih sprememb ter opravljala delo, ki je postalo ključno za evangelizacijsko dejavnost.

Iz vseh poročil o njenem življenju je razvidno, da je bila srečno in živahno dekle, zelo odločna in celo trmoglava. V svoji avtobiografiji – ki jo je treba brati z določeno mero zadržanosti, saj je bila Pauline do sebe zelo samokritična – je zapisala: »Rodila sem se z bujno domišljijo, plehkim obnašanjem in nasilnim ter lenim značajem. Popolnoma bi me prevzele druge stvari ... (vendar) mi je Bog dal zvesto srce, ki se je zlahka predalo pobožnosti.« Zelo je bila navezana na svojega dve leti starejšega brata Phileasa, ki je bil odločen, da bo na Kitajskem postal misijonar. Ko je Phileas sporočil svojo namero, je Pauline takoj rekla, da želi iti z njim, da bi skrbela za revne in bolne ter z rožami krasila cerkev.

V mladosti in zgodnjih odraslih letih je bila nedosledna v svoji predanosti. V njej so se izmenjevali trenutki goreče molitve, ki so v njej prebudili željo, da bi dolga obdobja preživela v cerkvi pred Najsvetejšim in molila za priprošnjo Device Marije. Ob drugih priložnostih pa se je željno udeleževala družabnih dogodkov, kjer je nosila elegantna oblačila in kjer so jo mladi moški občudovali in ji dvorili, ob tem pa je fantazirala o idilični poroki. 16. aprila 1812 je pri trinajstih letih, po skrbni in spoštljivi pripravi, z veliko predanostjo prejela prvo obhajilo.

Paulinino življenje pa se je močno spremenilo pri petnajstih letih, potem ko je med čiščenjem doma padla s stolčka in je silovito udarila ob tla. Padec ji je resno poškodoval živčni sistem in ji onemogočil normalno premikanje udov in pravilno govorjenje. Čeprav so zdravniki izvajali različne terapije, so postali skeptični glede možnosti okrevanja. Njeno mamo je tako zelo skrbelo za hčerino zdravje, da je še sama zbolela. Ta bolezen se je še poslabšala ob nepričakovani smrti njenega najstarejšega sina Narcissa pri enaindvajsetih letih. Antoine Jaricot se je odločil, da bo svojo hčer preselil v majhno vasico izven Lyona, v upanju, da bo ločitev matere in hčere lahko pomagala k njuni hitrejši ozdravitvi. Na žalost pa je 29. novembra 1814 Jeanne Jaricot umrla. Zaradi strahu pred nadaljnjim poslabšanjem Paulininega zdravja se je njena družina odločila, da je ne bo obvestila o materini smrti.

Domači župnik je Pauline povabil, naj nadaljuje s svojim verskim življenjem, nakar se je Pauline svobodno odločila, da bo zaprosila za zakrament sprave in prejela sveto obhajilo. Ta izkušnja odpuščanja in duhovne hrane je globoko vplivala nanjo. Od tega trenutka dalje se je pričelo okrevanje njenih okončin, in ko so ji končno povedali za materino smrt, je priznala, da je sumila na to.

Takoj ko je lahko hodila, je prosila, naj jo peljejo v baziliko Notre Dame iz Fourvièrja v Lyonu, da bo lahko molila pred veličastnim kipom Marije, ki kaže svetu otroka Jezusa.

Od tega trenutka se je Pauline odločila, da bo svoje življenje posvetila izključno služenju revnim in bolnim, vsak dan obiskovala bolnišnice in neozdravljivo bolne, polagala povoje na njihove rane in dajala besede tolažbe. Njeno služenje potrebnim je spremljalo goreče molitveno življenje. Dnevno je prejerala obhajilo in molila za spreobrnjenje grešnikov in evangelizacijo sveta. V njej je rasla pobožnost k Svetemu Srcu in postala je del Združenja svetega Jezusovega in Marijinega srca. To jo je vodilo k temu, da je ustanovila novo združenje, imenovano *Reparation*, v katerega je povabila številne lyonske žene, ki so v mestnih tovarnah svile, delale skorajda kot sužnje. Njena premišljevanja pred tabernakljem so jo navdihnili, da je napisala in izdala knjigo *Neskončna ljubezen v božanski evharistiji*, ki je bila za mnoge vir tolažbe in duhovne hrane.

V tem času je njen brat Phileas študiral v bogoslovju v Parizu. Pauline je obvestil, da želi Pariška družba za zunanje misijone poslati duhovnike v Azijo. Zaprošil jo je, naj poišče način, da bi zbrali dovolj sredstev za uspeh tega podviga. V tistem trenutku je Pauline dobila idejo, ki je spremenila zgodovino: odločila se je, da bo povabila vsakega člana svojega združenja *Reparation*, da najde deset novih članov, ki bodo molili in vsak teden darovali en peni za evangelizacijo sveta ali, kot je bilo rečeno v Paulininih dneh, za širjenje vere. Skupine po deset članov je vodil vodja imenovan *dizeneire*, skupine po sto članov *centenaire*, skupine po tisoč članov pa *millenaire*.

Ideja je bila preprosta: osebno moliti in zbirati sredstva ter s tem ustvariti mrežo osebnih odnosov. Vodja skupine deseterice bi se vsak teden sestajal s svojimi člani in pobiral penije, vodja stoterice

se je srečeval in pobiral denar od voditeljev deseterice, nazadnje pa je vodja skupine tisočerice pobiral od voditeljev stoteric. Zbrana sredstva so bila razdeljena in poslana po vsem svetu. Ideja se je razširila in ustanovljena je bila Družba za širjenje vere, ki je svoje delo kmalu preselila iz Francije in postala svetovni fenomen. 22. maja 1922 je zaradi odločitve papeža Pija XI. ta družba postala Papeška družba za širjenje vere. Na ta način je Sveti oče želel izraziti svojo očetovsko skrb za krajevne cerkve, ki so izšle iz misijonarske dejavnosti.

Paulinin sloves predane in odločne žene v veri ji je prinesel veliko spoštovanje Svetega očeta, kardinalov, škofov in sodobnih svetnikov, od katerih so jo nekateri prosili za pomoč in nasvet. Ustanovitelj Družbe svetega otroštva (danes znano kot Papeška Družba misijonskega otroštva ali svetega otroštva) se je z njo posvetoval, da bi našla najboljši način za zbiranje sredstev za otroke v misijonih v različnih deželah. Kasneje, ko je njeno zdravje pričelo pešati, se je Pauline odločila za romanje v Rim, vendar je tam zbolela. Medtem, ko je bila priklenjena na posteljo v samostanu blizu cerkve *Trinità dei Monti*, na vrhu stopnišča, znanega kot Španske stopnice, jo je obiskal Sveti oče, da bi jo opogumil in ji dal svoj blagoslov.

Kljub vsem tem ogromnim duhovnim in misijonarskim uspehom je bilo Paulinino življenje polno fizičnega, čustvenega in duhovnega trpljenja. Pauline ni nikoli razmišljala o verskem poklicu; prepričana je bila, da jo je Bog poklical kot laiško ženo, da bi svojo skromno eksistenco namenila podpiranju ubogih in misijonov. Ker je zapadla v revščino, je bila prisiljena vpisati se na seznam revnih v Lyonu, da bi dobila kaj hrane. Njena ljubezen do Boga, do Naše Gospe in do misijonov se ni nikoli omajala. V miru je umrla je 9. januarja 1862, pozneje pa jo je za častitljivo razglasil

papež Janez XXIII. Njen postopek za beatifikacijo preučuje Kongregacija za zadeve svetnikov in molimo, da bo kmalu razglašena za blaženo.

Treba se je spomniti, da je Pauline imela še eno pomembno misijonsko molitveno pobudo. Leta 1826 je, opogumljena z uspehom svojega osebnega pristopa pri organizaciji Misijonske Družbe preko ustvarjanja majhnih skupin, uporabila isti pristop pri ustanovitvi Živega Rožnega venca. Svoje prijatelje in sodelavce je začela organizirati v skupine po petnajst ljudi, glede na število skrivnosti rožnega venca. V začetku meseca je vodja skupine osebno prerazporedil skrivnosti med člane, pri čemer je zagotovil, da je vsak v naslednjih štirih tednih prejel drugačno skrivnost za premišljevanje med molitvijo desetke rožnega venca. Tako je skupina vsak mesec premišljevala celotno Kristusovo življenje. Po pripročnji Device Marije se je klicalo božjo pomoč, zaradi katere je molitev rožnega venca postala "živa" resničnost v podporo poslanstvu Cerkve, zlasti za oznanjevanje evangelija tistim, ki ga še niso prejeli.

Paulinine sanje o živem rožnem vencu so kmalu postale široko razširjen pojav po vsem svetu. Leta 1831 je zapisala: »Skupine po petnajst se še naprej z neverjetno hitrostjo množijo v Italiji, Švici, Belgiji, Angliji in na različnih koncih Amerike. Rožni venec je svoje korenine razširil v Indijo in zlasti v Kanado.« Paulinina želja je bila, da bi Živi Rožni venec združil ljudi, razpršene po vsem svetu, v goreči molitvi za poslanstvo Cerkve.

Pobuda Živega Rožnega venca je bila tako uspešna, da je bilo po Paulinini smrti leta 1862 več kot 150.000 skupin, samo v Franciji pa 2.250.000 članov! Danes se Živi Rožni venec še vedno moli v mnogih delih sveta in skupine po petnajst so se razširile v skupine po dvajset, da bi vključili nove Svetle skrivnosti, ki jih je postavil sveti papež Janez Pavel II.

Prevod: Luka Biščak

KRŠČENI IN POSVEČENI
V POSLANSTVU AD GENTES:
PAPEŠKE MISIJSKE DRUŽBE

(prevod članka iz knjige Battezzati e inviati, 2019, str. 359-365)

Papeške misijske družbe (PMD)

Ob stoletnici *Maximum Illuda* (izšlo l. 1919 – op. prev.) je primerno ponovno potrditi, spodbuditi in ovrednotiti pomen, ki ga imajo danes Papeške Misijske Družbe (PMD) preko četrte družbe, Papeške misijske zveze (PMZ), ki je poznana kot njihova duša in srce. V času Benedikta XV. je Sveti sedež prek tega, kar danes imenujemo Kongregacija za evangelizacijo narodov, okrepil svojo vlogo v vesoljnem poslanstvu Cerkve, predvsem v posebnostih kongregacij, narodov, ideologij, politike in ekonomije. Rim je odločno predan svojemu služenju občestvu in raznovrstnosti, kar zagotavlja globalno vizijo, vesoljnost, pravo katoliško identiteto misijonov. S selitvijo sedežev različnih podpornih misijskih družb, ki so nastale – zlasti v Franciji – v Rim, se je na bolj ekspliciten način pokazala njihova vesoljnost. In misijska prizadevanja ne zgolj, da potekajo preko Rima, ampak so v središču skrbi Cerkve. To ne pomeni, da ima aktivnost zmanjšano misijsko dinamiko; pomeni, da je zahvaljujoč mednarodnim tajništvom PMD omogočeno misijsko opolnomočenje različnih krščanskih skupnosti, razpršenih po krajevnih Cerkvah in oživiljenih od božjega ljudstva. To je razlog, zakaj ima krajevna Cerkev osrednje mesto v *Maximum Illud*.

Desetletje od 1916 do 1926 je bilo zelo pomembno obdobje. 3. maja 1922 so bile, kot Papeške, ustanovljene tri misijske družbe, ki so glavni instrument za razvoj in misijsko

sodelovanje. Družba za širjenje vere (ustanovljena leta 1822), Družba svetega otroštva (ustanovljena leta 1843) in Družba svetega Petra apostola (ustanovljena leta 1889 za formacijo domačih duhovniških poklicev) so instrument, ki služi papeževi skrbi za vse cerkve sveta v moči svojega poslanstva kot naslednika Petra in vesoljnega pastirja.

Formiranje poslanstva PMD in PMZ

Benedikt XV. zaključuje apostolsko pismo *Maximum Illud* s spodbudo škofom, naj storijo vse, kar je v njihovi moči, da bi v svojih škofijah ustanovili Duhovniško misijonsko zvezo, ki jo je sam potrdil 31. oktobra 1916. Čudovita in plodna resničnost, ki daje nove spodbude misijonski zavezanosti Božjega ljudstva, »saj se po njej smiselno ureja delovanje duhovščine, tako da bi vzbudili zanimanje vernikov za spreobrnjenje številnih poganov, kot tudi za razvoj in rast vseh družb, ki jih je ta apostolski sedež že odobril v korist misijonov« (*Maximum Illud*, 107; neuradni prevod – op. prev.). Resničnost, zasnovana tako, da se bodo krščeni verniki prek duhovnikov in škofov vse bolj zavedali svoje misijonarske odgovornosti do sveta v podporo delu tistih, ki svoje življenje posvečajo *missio ad gentes*.

Morda je to eden od razlogov, da je prefekt Kongregacije za evangelizacijo narodov kardinal Fernando Filoni (slednjega je decembra 2019 nasledil kardinal Luis Antonio Gokim Tagle – op. prev.), razlagajoč misli papeža Frančiška, vse škofove po svetu obvestil, da so »Papeške Misijonske Družbe (PMD) skupaj s Kongregacijo za evangelizacijo narodov neposredno vključene v delo priprave in izvedbe Izrednega misijonskega meseca« (Pismo

kard. Filonija škofom, 3. december 2017; neuradni prevod – op. prev.). Spomni nas tudi, da so »narodni in škofijski direktorji PMD prisotni in dejavni v svojih krajevnih Cerkvah, poklicani, da skupaj z vami (s škofi – op. prev.) poskrbijo, da bo ta pobuda, ki jo je predlagal Sveti oče, služila za obnovo zavzetosti za evangelij, gorečnosti in misijonske vneme naših Cerkva« (neuradni prevod – op. prev.). Mednarodno tajništvo Papeške misijonske zveze, skupaj s tremi misijonskimi Družbami, ki so najbolj neposredno vključene v razdeljevanje podpore in finančne pomoči, usklajuje priprave, oblikovanje in razvoj Izrednega misijonskega meseca oktobra 2019.

Misijonski duh, ki ga je *Maximum Illud* želel ohraniti in okrepiti, je pod zagonom Duhovniške misijonske zveze našel podporo v drugih treh papeških misijonskih družbah, ki poskušajo na različne načine v Božjem ljudstvu spodbujati zavezanost misijonom.

Z obnovo misijonske krstne razsežnosti celotnega Božjega ljudstva, Papeška misijonska zveza, nadaljevanje Duhovniške misijonske zveze, svoje rojstvo dolguje blaženemu Paolu Manni. Ker je bil misijonar v Burmi, se je zavedal, da naloga širjenja misijonske zavesti ne more več sloneti samo na misijonarjih, ki so oddaljeni tisoče kilometrov proč in so predani svojemu delu evangelizacije ter služenju ljudem v misijonskih območjih. Glavni namen in razlog obstoja PMZ je pomagati pri misijonski formaciji voditeljev krščanskih skupnosti in zlasti tistih, ki sodelujejo v misijonski dejavnosti; v bistvu vsakogar, ki je poklican, da kot misijonar aktivno sodeluje pri Božjem ljudstvu. Misijonska formacija škofov in duhovnikov je osrednjega pomena, saj misijonska zavezanost Cerkve potrebuje njihovo predanost in služenje, kot princip za vitalno in evangelizacijsko enotnost, ki spodbuja misijonsko razsežnost in odgovornost vsakega človeka

in vsake institucije, ki so jim zaupane. »Skrb za oznanjevanje evangelija po vsem svetu pripada zboru pastirjev, ki jim je Kristus vsem skupaj dal zapoved in jim naložil skupno dolžnost« (*Lumen Gentium*, 23). Poleg tega so škofje pozvani, naj bodo dejavni del misijonov: »Ko škof v svoji škofiji, s katero sestavlja enoto, zbuja, pospešuje in vodi misijonsko delo, tedaj ponavzočuje misijonskega duha in gorečnost božjega ljudstva in daje temu duhu in gorečnosti tako rekoč vidnost, tako da postane celotna škofija misijonarska« (*Ad Gentes*, 38).

Za razliko od drugih Papeških misijonskih družb, PMZ nima posebnega, vnaprej določenega programa, ampak stalno deluje znotraj in skupaj z drugimi kot njihova duša (glej Pavel VI., *Graves et Increscentes*, 5. september 1966). Če je misijonska zavest pokazatelj vitalnosti krščanske skupnosti, če mora biti pastoralno življenje polno misijonskega hrepenenja, če mora vsak kristjan gledati na prostrana obzorja evangelizacije, bodo odgovorni za običajno pastoralno delovanje s stalnimi informacijami in misijonsko formacijo, tako da neposredna nujnost notranjih zadev samega občestva ne bo ovirala pastoralnih projektov. To je velik izziv Papeške misijonske zveze znotraj PMD, katerega cilj je prispevati s svojim posebnim doprinosom in svojimi posebnostmi, da so krajevne potrebe po stalni formaciji Cerkva odprte vesoljnemu obzorju katoliške vere in njenega cerkvenega poslanstva.

Prispevki PMD

Zaveza PMD odgovarja na željo, ki sta jo izrazila Pavel VI. in Janez Pavel II.: »Ne moremo namreč prikazati okrnjene podobe misijonske dejavnosti, kakor da bi bila v glavnem pomoč ubogim, prispevek k osvoboditvi tlačeni, pospeševanje razvoja, obramba človekovih pravic. Misijonska Cerkev deluje tudi na teh bojiščih, toda njena prvenstvena vloga je drugje: revni so lačni Boga, ne le kruha in svobode, misijonska dejavnost mora najprej pričati in oznanjevati odrešenje v Kristusu, ustanavljajoč krajevne Cerkve, ki so v vsakem pomenu orodje odrešenja« (*Redemptoris Missio*, 83). Poleg tega bo »evangelizacija vedno vsebovala – kot temelj, središče in obenem vrhunec svojega dinamizma – tudi jasno izpoved, da je v Jezusu Kristusu, učlovečenem, umrlem in vstalem božjem Sinu, vsakemu človeku ponudeno odrešenje kot dar božje milosti in usmiljenja« (*Evangelii nuntiandi*, 27). Na ta način lahko zagotovimo tri temeljne poteze:

1) *Cerkvena zavest*

PMD pričajo o vesoljnosti Cerkve s spodbujanjem »vezi najglobljega občestva glede duhovnih bogastev, apostolskih delavcev in časnih pripomočkov« (*Lumen Gentium*, 13). To pomeni, da morajo PMD neutrudno spodbujati medsebojno izmenjavo darov, ki jih je Gospod po svojem Duhu izlil po delnih Cerkvah in v vesoljni Cerkvi; vzbujati duha bratstva med vsemi Cerkvami, ki imajo za cilj svetovno evangelizacijo; in na koncu delovati, na eni strani kot privilegirano sredstvo enotnosti delnih Cerkva med seboj, po drugi strani pa med vsako od njih in papežem, ki v Kristusovem imenu vodi vesoljno delitev dobrodelnosti.

2) *Katoliška miselnost*

Znotraj Cerkve PMD nagovarjajo vse krščene, vsa krščanska občestva, k skrbi za potrebe vseh misijonskih Cerkva, predvsem najubožnejših, in so izraz vesoljnega občestva, saj prek njih »nosijo posamezne Cerkve skrb za vse druge; druga drugi si odkrivajo svoje potrebe; in izmenjavajo si medsebojno svoje stvari« (*Ad Gentes*, 38). Zato so tudi privilegiran kanal za bratsko delitev in pravično razdelitev dobrin med vsemi Cerkvami, združenimi v skupnih prizadevanjih za podporo evangelizacije ljudstev.

3) *Osebni klic: pomoč globalni evangelizaciji*

Glede formacije, ki jo lahko krajevna Cerkev ponudi tistim, ki se zanimajo za duhovniško službo ali posvečeno življenje, je Benedikt XV. v *Maximum Illud* potrdil, da »zgolj katera koli in osnovna formacija ni dovolj za sprejem v duhovništvo, ampak mora biti popolna in dovršena« (št. 32–33, neuradni prevod – op. prev.).

PMD ne izključujejo sodelovanja za potrebe različnih Cerkva, na področju izobraževanja, zdravstva, dobrodelnosti itd.

Kljub temu je njihova glavna in prednostna zaveza omogočiti, da Jezusova vesela novica – njegova skrivnost, njegova oseba in njegovo sporočilo, njegova velika noč – doseže vsak kotiček zemlje ter roditi in razvijati nove Cerkve, ki, v in iz srca vsakega ljudstva in rase pričajo vrednote evangelija.

Značilnosti PMD

Da bi razumeli značaj ustanov in da bi te ustanove bile zveste razlogu iz katerega so nastale, je treba poznati njihov izvor. Pomembni so trije dejavniki:

1) Ustanovljene preko zasebne pobude

Laiški značaj ali zasebna pobuda je v izvoru tovrstnega služenja. PMD niso nastale kot struktura, vsiljena duhovnikom ali cerkveni hierarhiji. Vsem ustanoviteljem je skupno to, da je njihova osebna pobuda odgovor na klic Svetega Duha in je v skladu s cerkveno oblastjo. To poudarja značaj po-klicanosti te pobude. Njena vključitev v vsako občestvo vedno upošteva potrebe in razmere občestva samega, župnije, škofije in formiracijo delavcev, ki jim je ta naloga zaupana, tako da služijo celotnemu občestvu. Čas je, da prepoznamo nešteto pobud v službi misijonov.

2) Sprejete in priznane s strani cerkvene hierarhije

Cerkvena hierarhija se ne more omejiti zgolj na zagotavljanje in odobravanje teh služb, ampak mora zanje prevzeti polno odgovornost. Tako odlok *Ad Gentes* potrjuje: »Pravzaprav je treba tem družbam upravičeno dati prvo mesto, ker so to sredstva, da se katoličani že od otroških let naprej prepajajo z resnično vesoljstvenim in misijonarskim duhom in da hkrati dobivajo pobudo za učinkovito zbiranje podpore v korist vseh misijonov v skladu s potrebami vsakterega od njih« (*Ad Gentes*, 38)

3) *Potrebno usklajevanje*

Od zasebne pobude do odgovornosti cerkvene hierarhije obstaja široka paleta resničnih možnosti v službi misijonskega sodelovanja. Zato je za prikaz cerkvene edinosti, ki je osnova tega velikega dela, priporočljivo splošno usklajevanje, ki ga institucionalna struktura ne ovira, temveč zagotavlja, da se te pobude prijateljsko vključijo v isti misijonski navdih. «Škofovske konference naj skupno obravnavajo tehtnejše zadeve in bolj pereča vprašanja; vendar naj ne zanemarjajo krajevnih razlik. Da ne bi razsipavali nezadostnega števila misijonarjev in sredstev in da se pobude ne bodo brez potrebe množile, se priporoča, naj z združenimi močmi snujejo tiste ustanove, ki so v korist vsem, kakor npr. semenišča, višje in tehnične šole, pastoralna, katehetska in liturgična središča in središča za sredstva družbenega obveščanja» (*Ad Gentes*, 31).

Prevod: Luka Biščak

PAPEŽEVA POSLANICA ZA MISIJONSKO NEDELJO 2021

»Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala«

(Apd 4,20)

Dragi bratje in sestre, ko doživimo moč Božje ljubezni, ko spoznamo njegovo očetovsko navzočnost v našem osebnem in skupnostnem življenju, ne moremo drugače, kot da oznanjamo in delimo to, kar smo videli in slišali. Jezusov odnos z njegovimi učenci, njegova človeškost, ki se nam razodeva v skrivnosti učlovečenja, v njegovem evangeliju in v njegovi veliki noči, nam kažejo, kako močno Bog ljubi našo človeškost in sprejme naše veselje in naše trpljenje, naše želje in našo tesnobo (prim. 2. vatikanski koncil, Pastoralna konstitucija Veselje in upanje, 22). Vse v Kristusu nas spominja, da mu svet, v katerem živimo in njegova potreba po odrešenju, nista bila tuja in nas tudi kliče, naj bomo dejavni del tega poslanstva: »Pojdite torej na razpotja in povabite na svatbo, kogar koli najdete« (Mt 22,9). Nihče ni tujec, nihče ne more čutiti, da je tujec ali oddaljen glede na to sočutno ljubezen.

Izkustvo apostolov

Zgodovina evangelizacije se začne z zavzetim iskanjem Gospoda, ki kliče in hoče z vsako osebo tam, kjer je, vzpostaviti prijateljski dialog (prim. Jn 15,12-17). Apostoli so prvi, ki nam o tem poročajo, ko omenjajo celo dan in uro, v katerem so ga srečali: »Bilo je okoli desete ure« (Jn 1,39). Prijateljstvo z Gospodom, ko ga vidijo zdraviti bolne, jesti z grešniki, nasičevati lačne, bližati se izključenim, dotikati se nečistih, istovetiti se s potrebnimi, vabiti k blagrom, učiti na nov način z oblastjo, pusti neizbrisen vtis, ki je sposoben prebuditi začudenje ter razširjajoče se in zastonsko veselje, ki ga ni moč zadržati. Kakor je dejal prerok Jeremija, je to

doživetje goreč ogenj njegove dejavne navzočnosti v našem srcu, ki nas sili k poslanstvu, čeprav včasih vključuje tudi žrtve in nerazumevanje (Jn 20,7-9). Ljubezen je vedno v gibanju in tudi nas spravi v gibanje, da bi podelili najlepše oznanilo in vir upanja: »Našli smo Mesija« (Jn 1,41).

Z Jezusom smo videli, slišali in otipali, da so stvari lahko drugačne. On je že danes vzpostavil prihodnje čase, ko nas je spomnil na bistveno, tolikokrat pozabljeno značilnost človeškega bitja: »ustvarjeni smo bili za polnost, ki jo lahko dosežemo samo v ljubezni« (okrožnica Vsi bratje, 68). Novi časi, ki budijo vero, ki je sposobna spodbuditi pobude in oblikovati skupnost, začeni pri možeh in ženah, ki se učijo poskrbeti za svojo krhkost in za krhkost drugih, ter tako pospešujejo bratstvo in družbeno prijateljstvo (prim. Prav tam, 67). Cerkevna skupnost pokaže svojo lepoto vsakič, ko se s hvaležnostjo spomni, da nas je Gospod prvi ljubil (prim. 1 Jn 4,19). »Gospodova ljubeča naklonjenost nas preseneča, čudenja pa po sami naravi mi ne moremo ne posedovati in tudi ne vsiliti. [...] Samo tako se lahko razcveti čudež zastonjskosti, zastonjskega daru samega sebe. Tudi misijonarske gorečnosti ne moremo nikoli doseči kot posledico razmišljanja in računanja. Stopiti v »stanje poslanstva« je odsev hvaležnosti« (Sporočilo Papeškimi misijonskim družbam, 21. maj 2020).

Vendar časi niso bili lahki. Prvi kristjani so začeli svoje življenje vere v sovražnem in težavnem okolju. Zgodbe o izključevanju in ujetništvu so se prepletale z notranjim in zunanjim odporom, za katerega je bilo videti, da nasprotuje in celo zanika to, kar so videli in slišali. A namesto da bi bila to težava ali ovira, zaradi katere bi se lahko uklonili ali zaprli vase, jih je spodbudila, da so vse nevšečnosti, nasprotja in težave spremenili v priložnost za poslanstvo. Omejitve in ovire so postale privilegirani prostor, da so

vse in vsakega mazilili z Gospodovim Duhom. Nič in nihče ni mogel ostati tuj osvobajajočemu oznanilu.

Živo pričevanje za vse to imamo v Apostolskih delih, v knjigi, ki jo imajo misijonarji vedno pri roki. To je knjiga, ki pripoveduje, kako se je vonj evangelija širil, ko je šel mimo, in zbujal veselje, ki ga more dati samo Duh. Knjiga Apostolskih del nas uči živeti preizkušnje tako, da se stisnemo h Kristusu, da bi v nas dozorelo prepričanje, »da more Bog delovati v vseh okoliščinah, tudi sredi neuspehov« in gotovost, da »bo zagotovo obrodil sad (prim. Jn 15,5), kdor se Bogu izroči in podari iz ljubezni« (Apostolska spodbuda Veselje evangelija,279).

Tako je tudi z nami: tudi današnji zgodovinski trenutek ni lahek. Pandemija je izpostavila in okrepila bolečino, osamljenost, revščino in krivice, ki so jih mnogi že trpeli, in je razkrinkala naše lažne gotovosti, drobitve in polarizacijo, ki nas tiho trgajo. Najbolj krhki in ranljivi so še bolj doživljali svojo ranljivost in krhkost. Doživeli smo malodušje, razočaranje, napor; in celo prilagodljiva grenkoba, ki jemlje upanje, se je lahko polastila naših pogledov. Mi pa »ne oznanjamo sebe, ampak Jezusa Kristusa, Gospoda, sebe pa le kot vaše služabnike zaradi Jezusa« (2 Kor 4,5). Zato slišimo, da v naših skupnostih in naših družinah doni beseda življenja, ki odmeva v naših srcih in nam pravi: »Ni ga tukaj, temveč je bil obujen« (Lk 24,6); beseda upanja, ki razbije vsak determinizem in tistim, ki pustijo, da se jih dotakne, daje svobodo in smelost, ki sta potrebni, da se postavijo na noge in ustvarjalno iščejo vse možne načine, da bi živeli »zakramentalno« sočutje bližine Boga z nami, ki nikogar ne zapusti ob cesti. V tem času pandemije zaradi skušnjave, da bi v imenu zdrave družbene distance zamaskirali in upravičili brezbriznost in apatijo, je nujno poslanstvo sočutja, ki je sposobno iz potrebne razdalje narediti prostor srečanja, skrbi in

spodbujanja. »Kar sva videla in slišala« (Apd 4,20), usmiljenje, ki sva ga bila deležna, se spremeni v oporno točko verodostojnosti, ki nam omogoči, da povrnemo vzajemno zavzetost, da bi ustvarili »družbeno pripadnost in solidarnost, za katero smo zastavili čas, vnemo in dobrine« (okrožnica Vsi bratje, 36). Njegova beseda nas vsak dan osvobaja in rešuje izgovorov, zaradi katerih se zapiramo v najhujše dvome: »Tako in tako je vse isto, nič se ne bo spremenilo.« In ob vprašanju: »Zakaj bi se moral odpovedati svoji varnosti, svoji udobnosti in zadovoljstvu, če ne vidim nobenih pomembnih sadov?«, odgovor ostaja vedno isti: »Jezus Kristus je premagal smrt in je vsemogočen. Jezus Kristus živi resnično« (prim. Apostolska spodbuda Veselje evangelija, 275), in želi, da bi tudi vi živeli, da bi bili bratski in sposobni temu upanju dati gostoljubje in ga deliti. V trenutnih razmerah so nujno potrebni misijonarji upanja, ki so, združeni z Gospodom, sposobni preroško opozarjati, da se nihče ne reši sam.

Kot apostoli in prvi kristjani tudi mi recimo z vso močjo: »Ne moremo, da ne bi govorili o tem, kar smo videli in slišali« (prim. Apd 4,20). Vse, kar smo prejeli, vse, kar nam je Gospod postopoma podaril, nam je dal, da bi to zastavili in zastonjsko podarili drugim. Kakor apostoli, ki so videli, slišali in otipali Jezusovo odrešenje (prim 1 Jn 1,1-4), se tudi mi danes lahko dotaknemo trpečega in slavnega Kristusovega mesa v vsakdanji zgodovini ter najdemo pogum, da bomo z vsemi delili usodo upanja, tisto zanesljivo znamenje, ki se rodi iz zavesti, da nas Gospod spremlja. Kot kristjani Gospoda ne moremo zadrževati zase, saj evangelizacijsko poslanstvo Cerkve kaže njegovo celotno in javno vrednost pri preobrazbi sveta in pri skrbi za stvarstvo.

Povabilo za vsakega od nas

Tema Svetovnega misijonskega dneva letos: »Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20) je povabilo vsakemu od nas, da »poskrbimo« in povemo, kaj nosimo v srcu. To poslanstvo je in je vedno bilo istovetnost Cerkve: »Cerkev obstaja, da evangelizira« (sv. Pavel VI., Apostolska spodbuda O oznanjevanju evangelija, 14). Življenje naše vere v osebni osami ali v zaprtosti v majhne skupine oslabi, izgubi preroškost ter sposobnost čudenja in hvaležnosti. Njegova lastna dinamika zahteva vedno večjo odprtost, ki je sposobna doseči in objeti vse. Prve kristjane, ki še zdaleč niso popustili skušnjavi, da bi se zaprli v elito, sta privlačila Gospod in novo življenje, ki ga je on podaril, da bi šli med ljudstva in pričevali o tem, kar so videli in slišali: Božje kraljestvo je blizu. To so delali z velikodušnostjo, hvaležnostjo in plemenitostjo, ki so lastne tistim, ki sejejo vedoč, da bodo drugi uživali sad njihove pridnosti in žrtve. Zato rad mislim, da »so tudi najbolj šibki, omejeni in ranjeni lahko [misijonarji] na svoj način, ker je vedno treba dopustiti, da se dobro posreduje, pa čeprav biva skupaj z veliko krhkostjo« (Posinodalna apostolska spodbuda Kristus živi, 239).

Na Svetovni misijonski dan, ki ga vsako leto obhajamo na predzadnje nedeljo v oktobru, se hvaležno spominjamo vseh ljudi, ki nam s pričevanjem svojega življenja pomagajo obnoviti našo krstno obvezo biti velikodušni in veseli apostoli evangelija. Spominjamo se zlasti tistih, ki so bili sposobni oditi na pot, zapustiti deželo in družino, da bi evangelij mogel brez odlašanja in brez strahov doseči vse koticke ljudstev in mest, kjer je toliko življenj žejnih blagoslova.

Premišljevanje njihovega misijonskega poslanstva spodbuja, naj bomo pogumni in naj vztrajno prosimo »gospodarja žetve, naj

pošlje delavce na svojo žetev« (Lk 10,2). Zavedamo se namreč, da poklicanost k poslanstvu ni stvar preteklosti ali romantični spomin na neke druge čase. Jezus danes potrebuje srca, ki so sposobna živeti poklicanost kot resnično zgodbo ljubezni, ki jih bo napotila, da bodo šli na obrobja sveta in postali glasniki in orodja sočutja. In gre za klic, ki ga Jezus namenja vsem, čeprav ne vsem na isti način. Spomnimo se, da obstajajo obrobja, ki so blizu nas, v središču nekega mesta ali v lastni družini. Obstaja tudi vidik vesoljne odprtosti ljubezni, ki ni geografska ampak bivanjska. Vedno, zlasti pa v tem obdobju pandemije, je pomembno večati vsakdanjo sposobnost širjenja našega kroga, da bi dosegli tiste, ki jih sami po sebi ne bi imeli za »svoj svet zanimanja«, čeprav so blizu nas (prim. okrožnica Vsi bratje, 97). Živeti poslanstvo pomeni prizadevati si, da bi gojili enake misli, kot so v Jezusu Kristusu in skupaj z njim verovati, da je ta, ki je ob meni, tudi moj brat in sestra. Naj njegova sočutna ljubezen prebudi tudi naša srca in nas vse naredi za učence misijonarje.

Marija, prva misijonska učenka, naj pomaga, da bo v vseh krščenih rasla želja, da bi bili sol in luč v naših deželah (prim. Mt 5,13-14).

Rim, Sv. Janez v Lateranu, 6. januar 2021, praznik Gospodovega razglašanja

Prevod: Vatican News

GRADIVO ZA BOGOSLUŽJE

Maša in berila – 30. nedelja med letom – B

UVOD V MAŠO:

Dragi bratje in sestre,
danes obhajamo Misijonsko nedeljo. To je dan, ko se kristjani še posebej zavedamo širine našega poslanstva. Vesoljna širina oz. univerzalnost je bistvena lastnost katoliške Cerkve, saj je evangelij odrešenja Jezusa Kristusa namenjen vsem ljudem na svetu. Prav je, da se zato spomnimo in podpremo misijonarje, ki z deli ljubezni, predvsem pa z darovanjem samega sebe, dosledno uresničujejo Jezusovo zadnje poslanstvo pred Vnebohodom: *»Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu«* (Mr 16,15). V ta namen poteka danes po vsem svetu nabirka, katere izkupiček je namenjen potrebam misijonskih Cerkva. Z darovanjem se namreč tudi mi neposredno vključimo v misijonsko in evangelizacijsko poslanstvo Cerkve.

Prav tako pa moramo tudi mi biti misijonarji, in sicer v okolju, kjer živimo in ki naj bi bilo krščansko. Tudi nam je namenjeno Jezusovo zadnje poslanstvo pred Vnebohodom. Zato, dragi bratje in sestre, v kolikor ljudje v nas niso začutili izžarevanja privlačnosti veselja, da smo v moči krsta Božji otroci in s tem dediči nebeškega kraljestva, iskreno obžalujmo svoje grehe.

KESANJE

GOSPOD JEZUS KRISTUS,

- Na svet si prišel, da bi nam dal besede večnega življenja
- *Gospod, usmili se.*
- Prišel si klicat grešnike in ozdravljat vse, ki so skesanega srca. Kristus, usmili se.
- *Kristus, usmili se.*
- Pošiljaš nas, da bi z življenjem izpričevali tvoj evangelij odrešenja. Kristus, usmili se.
- *Gospod, usmili se.*

Usmili se nas, vsemogočni Bog, odpusti nam naše grehe in nas privedi v večno življenje. Amen.

Predlog za NAGOVOR 1

(pripravil p. Janez Šamperl)

PRIDIGA(NJE) MISIJONARJA P. MIHA DREVENŠKA

Sestre in bratje v Kristusu!

Močno se zavedam, da ni mogoče stopiti v pridigarske čevlje p. Miha Drevenška niti ne v čevlje poslušalcev njegovih pridig. Danes ne poznam pridigarja niti ne poslušalcev, ki bi celo uro ali dve vzdržali pri pridigi. Mihove pridige – čeprav tako dolge – pa so

ljudi v Zambiji navduševale; čakali so, kdaj bodo pri maši zopet slišali njegovo razlago evangelija, njegovo spodbudno besedo, njegovo pesem. Mnogi pričevalci zapišejo podobno kot eden izmed vernikov iz Mihove prve župnije Chifubu: *»Po njegovih pridigah sem postajal boljši vernik, boljši človek.«*

P. Miha je svoje pridige jemal silno resno – kot veliko poslanstvo in priložnost za oznanjevanje. V njegovi zapuščini (ničesar ni shranjeval, ničesar kopicil) zaenkrat ni najti nobene njegove zapisane dvourne pridige v cerkvi (pridigal je v jeziku bemba), obstaja pa veliko fragmentov in delnih posnetkov njegovih pridig in duhovnih nagovorov, še več pa pričevanj hvaležnih poslušalcev pridig. Tu in tam zasledimo tudi njegove komentarje. Govoril je: *»Ja, jaz pač tako pridigam v Zambiji. Preberemo evangelij, potem ga zaigramo, nato pojemo, pa plešemo, včasih se jočemo, drugič smejimo, pač odvisno od vsebine evangelija ... Predvsem pa pridigam o življenju – vsaka minuta našega življenja je drugačna. Jezus je jemal prilike iz vsakdanjega življenja ... razlagam, kaj Jezusova beseda pomeni v našem življenju. To povem zelo živo – nazorno – ne z dolgimi stavki, ampak z močjo trenutka. Svoje življenje, govorjenje temeljim na krščanskih temeljih, na Kristusu. Iz tega izhajam, to verujem, to je moje življenje; ne del mojega življenja, ampak celo moje življenje.«* P. Miha je temu dodal: *»Kristus je naš temelj. Je temelj Cerkve in našega osebnega življenja. Če smo mi majavi, padamo, smo blatni, nas meče, nam je hudo, smo ljudje, grešimo; ampak če bomo na trdnih temeljih, na skali, ki je Kristus, gradili svoje življenje in bomo drug drugemu pomagali, bo naša hiša obstala, ker ni grajena na pesku, in bomo lahko zrli v prihodnost z vedrimi očmi. Vedno je treba vzeti zares Jezusov evangelij – posebej tisto: Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem*

bil in ste mi dali piti, bolan sem bil, popotnik, v ječi sem bil, nag sem bil ... Kajti tukaj in sedaj je moj bližnji žejen, je bolan, je lačen. To je ta človek tukaj pred mano, to je otrok tukaj ob meni, ki je močno podhranjen, mlada žena, ki umira zaradi aidsa, starejši možak, ki nima za zdravila ... Za vse te in neštete druge bo jutri že prepozno, ker bodo vsled pomanjkanja hrane, pijače, zdravil, vsled pomanjkanja naše – moje in tvoje – ljubezni že umrli.» S temi besedami nam p. Miha še danes sprašuje vest: »In kje sem bil jaz? Kje si bil ti? Kje ste bili vi? Zakaj mi niste pomagali, ko sem bil lačen, žejen, bolan, ko sem hrepenel po resnici ... Kje ste bili vsi skupaj?«

Miha je v svojih pridigah posebno skrb namenjal mladim, v katerih je videl jutrišnji dan krščanstva v Zambiji. Govoril jim je: »*Mladi prijatelji, vedite, zelo pomembno je, da prepoznamo darove, ki nam jih je Bog podaril ... Tudi če imaš samo en talent, ga ne smeš zakopati! Stopimo skupaj in se veselimo talentov, ki jih imamo. Ne objokujmo katastrof in težav, ki nas doletijo v življenju, raje se veselimo čudovitih stvari, ki nam jih vsak dan naklanja Gospod. Zapomnimo si – če nehamo duhovno živeti, se naše življenje konča. Mladi prijatelji, ne glejte vi samo na to, česar se lahko dotaknete, kar lahko primete s svojimi prsti ... kar lahko s svojimi čuti, z očmi, z ušesi vidite, slišite ... Velikokrat je dobro zatisniti ušesa, zapreti oči in se tako nekje v tišini, ko si sam, pogovarjati z Njim, ki mu pripada tvoje življenje. V tem »pogovoru« je najvažnejše poslušati ... Poslušati, kaj ti Bog pravi preko tiste tišine – posvečenih trenutkov, ko si z njim sam.»*

Mihove pridige se niso končale v cerkvi, ampak jih je dnevno »nadaljeval« s pisano in govorno besedo preko medijev: preko prvega katoliškega radia v Zambiji, ki ga je sam ustanovil, preko tiska, televizije in dveh časopisov, ki ju je urejal. V medijih je po

vzoru svojega velikega redovnega sobrata Maksimilijana Kolbeja videl veliko priložnost za oznanjevanje: *»Izkoristiti moramo medije, če hočemo, da naredimo kaj dobrega. Če teh valov, ki nam jih je dal sam Bog, ne bomo uporabili za dobro, jih bodo drugi uporabili za izkoriščanje. Mediji so tisti, ki usmerjajo človeka v slabo ali v dobro smer. Mediji so lahko preroška sila današnjega časa, da preko njih ljudi prebujajo in navdušujejo, zbujaš upanje ... To upanje je Kristus v našem življenju.«*

Upanje pa diha iz človeka – sije iz njegovih oči. To duhovno moč, s katero je p. Miha oznanjal evangelij, je jasno opisal nadškof Alojzij Cvikel: *»Kot predstojnik jezuitov sem obiskal naše misijonarje v Zambiji. Pričakali so me že na letališču. Med njimi je bil tudi p. Miha Drevenšek. Takoj je name naredil izjemen vtis: nasmijan, vesel, z zelenim klobučkom na glavi. Iz njega je dihala veselo oznanilo evangelija. Kako nam tega manjka tukaj v Sloveniji: da to, kar oznanjaš, tudi sije s tvojega obraza. To je bil p. Miha, misijonar, s čigar obraza je sijalo to, kar je oznanjal.«*

Dragi bratje in sestre, ob koncu tega zares bežnega dotika Mihovega pridiganja se mu vseeno lahko vsaj malo približamo. Miha je namreč vsako pridigo končal s pesmijo, ki jo je zapel sam ob svoji kitari, večinoma pa skupaj z ljudmi. Pa zapojmo še mi ...

LJUDSKA PESEM PO IZBIRI ...

Citati vzeti iz knjig o p. Drevenšku: – *Črnc v beli koži* (2011)

– *Daleč naprej je tekel* (2021)

Predlog za NAGOVOR 2

(pripravile redovnice Trapistke iz Vitorchiana – Italija na prošnjo Papeške misijonske zveze)

berilo: Jer 31,7-9; Ps 126; Heb 5,1-6

evangelij: Mr 10,46-52

Glavna misel te nedelje je Božje usmiljenje in Božja očetovska ljubezen. V stari zavezi Bog pomaga svojemu ljudstvu in ga vodi k odrešenju, v novi zavezi pa rešuje svet po edinem Sredniku Jezusu Kristusu. Po drugi strani pa njegovo usmiljenje vidi revščino človeštva, ki vpije h Gospodu ter prosi za milost in pomoč.

V prvem berilu iz preroka Jeremija Bog poudarja, da so med množico tistih, ki jih vodi nazaj iz babilonskega izgnanstva, tudi *slepi in hromi, noseče in porodnice*. Ti doživljajo največjo stisko in najbolj potrebujejo Božjo pomoč. Bog nikogar od njih ne pozablja. Vse ljudstvo, ki je bilo odpeljano v izgnanstvo, je odhajalo v solzah, saj jih je čakalo suženjstvo daleč od domovine in templja. Sedaj pa Bog zagotavlja, da bo vsakdo od njih, naj bo močan ali slaboten, spet prejel tolažbo: *»K potokom voda jih popeljem, po ravnem potu, kjer se ne spotaknejo. Zakaj jaz sem Izraelov oče in Efrajim je moj prvorojenec«*:

Tako govori Gospod: »Vriskajte od veselja Jakobu, vzklikajte poglavarju narodov! Oznanjajte, hvalite in govorite: »Gospod, reši svoje ljudstvo, Izraelov ostanek!« Glejte, pripeljem jih iz severne dežele in jih zberem od koncev zemlje. Med njimi tudi slepe in hrome, noseče in porodnice hkrati, velik zbor se jih vrne sèm. Z jokom bodo prišli, s tolažbami jih pospremim nazaj; k potokom vodá jih

*popeljem, po ravni poti, kjer se ne spotaknejo. Jaz sem namreč
Izraelov oče in Efrájim je moj prvorojenec.«*

Psalm med berili je nastal po vrnitvi v domovino. Po vseh
razočaranjih spričo novih težav, ki so se pojavile, obnavlja spomin
na nepričakovano veselje vrnitve domov:

*Ko je Gospod dal, da so se vrnili sionski jetniki,
smo bili kakor tisti, ki sanjajo.*

*Tedaj so bila naša usta polna smeha
in naš jezik vriskanja.*

Tedaj so govorili med narodi:

»Velike reči je Gospod stóril zanje.«

*Velike reči je Gospod za nas stóril,
vsi smo bili zato veseli.*

Tako je bilo. Gospod je delal za nas čudeže, sedaj pa smo spet
deležni nasprotovanja in trpljenja. A naše upanje je neomajno. K
tebi kličemo, saj nas samo ti moreš rešiti:

*Gospod, daj, da se vrnemo,
kakor se vrnejo potoki v puščavo.*

*Tisti, ki sejejo v solzah,
žanjejo z vriskanjem.*

*Odhajajo, odhajajo z jokom,
ko nosijo seme za setev.*

*Prihajajo, prihajajo z vriskanjem,
ko nosijo svoje snope.*

Papež Frančišek takole piše v svoji poslanici Papeškim misijonskim družbam (21. maja 2020):

Vesetje ob oznanjevanju evangelija vedno sije na ozadju hvaležnega spomina. Apostoli niso nikoli pozabili trenutka, ko se je Jezus dotaknil njihovega srca: »Bilo je okrog desete ure« (Jn 1,39). Dogodek Cerkve zablesti, kadar se v njej kaže hvaležnost za zastonjsko Božjo pobudo, ker »nas je vzljubil« prvi (1 Jn 4,10), saj je Bog tisti, »ki daje rast« (1 Kor 3,7). Ljubeča Gospodova naklonjenost nas preseneča, čudenja pa po sami naravi mi ne moremo ne posedovati in tudi ne vsiliti. Ne moremo se »čuditi na silo«. Samo tako se lahko razcveti čudež zastonjskosti, zastonjskega daru samega sebe. Tudi misijonarske gorečnosti ne moremo nikoli doseči kot posledico razmišljanja in računanja. Stopiti v »stanje poslanstva« je odsev hvaležnosti. Je odgovor človeka, ki zaradi hvaležnosti postane poslušen Duhu in je zato svoboden. Če ne bi dojeli Gospodove naklonjenosti, ki nas dela hvaležne, bi celo spoznanje resnice in samo spoznanje Boga, ki bi se izpostavljala kot posest, ki jo treba doseči s svojimi močmi, dejansko postala »črka, ki ubija« (prim. 2 Kor 3,6), kakor sta kot prva pokazala sv. Pavel in sv. Avguštin. Samo v svobodi hvaležnosti v resnici spoznamo Gospoda. Ničemur pa ne služi in predvsem ni primerno vztrajati pri tem, da bi misijonsko dejavnost in oznanjevanje evangelija predstavljali, kot bi bila zavezujoča dolžnost, neke vrste »pogodbena obveznost« krščenih.

V drugem berilu Bog Oče govori Jezusu: »Ti si moj Sin, danes sem te rodil. ... Ti si duhovnik na veke po Melkízedekovem redu.« Sin si je nadel našo šibkost. Prav zato je do nas usmiljen. Postal je naš učinkovit srednik, edini resnični Srednik med Bogom in človekom, potem ko je postal meso, da bi nas odrešil naših grehov.

Vsak véliki duhovnik je vzet izmed ljudi in postavljen ljudem v korist glede tega, kar se nanaša na Boga: da daruje daritve in žrtve za grehe. Ker tudi njega obdaja slabost, more potrpeti z nevednimi in s tistimi, ki blodijo. Zato mora kakor za ljudstvo tudi zase darovati daritve za grehe. In nihče si te časti ne jemlje sam, ampak ga kliče Bog, kakor Arona. Tako tudi Kristus ni sam sebe poveličal, da je postal véliki duhovnik, ampak ga je poveličal tisti, ki mu je rekel: ›Ti si moj sin, danes sem te rodil,‹ kakor pove tudi drugje: ›Ti si duhovnik na veke po Melkízedekovem redu.‹

Jezus pozna naše preizkušnje in bedo, zato se lahko zatečemo k njemu in mu kličemo: »Davidov sin, usmili se me!« In če nam hočejo razmere ali ljudje to preprečiti, kličimo še glasneje. Zagotovo nas bo poklical k sebi in naša vera nas bo rešila:

Ko je Jezus s svojimi učenci in s precejšnjo množico odhajal iz Jerihe, je slepi berač Bartimáj, Timájev sin, sedél ob poti. In ko je slišal, da je to Jezus Nazaréčan, je začel vpiti in govoriti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me!« Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Poklicali so slepega in mu rekli: »Le pogum, vstani, kliče te!« Odvrgel je svoj plašč, skôčil pokonci in pohítel k Jezusu. Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepí mu je dejal: »Rabuní, da bi spregledal!« Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!« Takoj je spregledal in šel po poti za njim.

Danes priporočamo, da preberete poslanico papeža Frančiška Papeškim misijonskim družbam za misijonsko nedeljo 2021.

prevod: dr. Bogdan Dolenc

PROŠNJE LJUDSTVA

Jezus Kristus, na svet si prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju. Milostno se ozri na prošnje, ki ti jih prinašamo, da bi vedno bolj rasli v veri, upanju in ljubezni

- Za papeža, škofo in duhovnike; da bi zvesto in odgovorno vodili Tvoje sveto ljudstvo in bi bili vsem vzor svetosti in evangeljskega življenja.
- Za vse, ki so v družbi na odgovornih položajih; da bi se zavedali odgovornosti, predvsem pa svojega poslanstva, ki ni v gospodovanju, ampak v služenju ljudem, zlasti najbolj ubogim in zapostavljenim.
- Za naše misijonarje; podeli jim svojega Svetega Duha, da bodo še naprej veseli in pogumni glasniki ljudem, ki se s Tvojim veseljem oznanilom še niso srečali.
- Za naše cerkveno občestvo; da bi z življenjem in pričevanjem izžarevali privlačnost veselja, da smo v moči krsta Božji otroci in dediči nebeškega kraljestva.
- Za vse, ki po svetu trpijo zaradi vojn, nasilja, preganjanja in lakote; milostno se ozri na njihovo stisko in jim pomagaj. Nam pa daj usmiljeno in široko srce, da bi jim pomagali s svojimi darovi in molitvami.
- Za naše mlade; daj jim velikodušno srce, da bodo odgovorili na Tvoj klic. Naj bodo tudi oni veseli znanilci Tvojega evangelija v poslanstvu, ki si jim ga namenil.
- Za umirajoče; milostno se ozri na vse, ki zapuščajo ta svet. Skupaj z našimi rajnimi, ki še potrebujejo očiščevanja v vicah, jih sprejmi v svoje nebeško kraljestvo.

Gospod Jezus Kristus, Ti si vedno z nami. Zaupamo v Tvojo neizmerno ljubezen. Podpiraj nas v naših prizadevanjih za dobro, da bi v nas vedno bolj rastla Tvoja ljubezen in bi kot zvesti služabniki širili Tvoje kraljestvo ljubezni, miru in pravičnosti. Vse to prosimo Tebe, ki v občestvu z Očetom in Svetim Duhom živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

VABILO K DAROVANJU – nabirka za misijone

Vsi ljudje po vsem svetu smo si bratje in sestre v Jezusu Kristusu, ne glede na barvo kože, stan in izobrazbo, na to ali smo bogati ali revni. V vsakem našem bližnjem namreč prebiva Jezus. Zlasti pa prebiva v najbolj ubogih in zapostavljenih. In prav med slednjimi delujejo misijonarji po vsem svetu. Jezus sam je rekel: *»Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili«* (Mt 25,40).

Dragi bratje in sestre, iskreno darovanje za misijonarje je zagotovo odraz ljubezni. Z darovanjem se namreč pridružimo prizadevanjem misijonarjev, ki so samega sebe darovali za uboge ljudi v misijonih. Njihova miloščina so oni sami. Prav je, da jim pri njihovem nesebičnem poslanstvu pomagamo s svojimi darovi.

Misijonarji in Misijonsko središče Slovenije se vam zato za vaš dar iskreno zahvaljujejo. Naj Bog obilno povrne vaši dobroti in vas blagoslovi z nebeško srečo in veseljem.

OČE NAŠ

Očenaš je najlepša krščanska molitev, saj ko molimo to molitev – tako pri sveti maši kot tudi sami pri sebi – vedno molimo v duhu občestva, v duhu vesoljne svete Cerkve. Ta molitev nas tudi vzpostavlja kot občestvo, saj je Bog Oče vseh nas. Ni samo moj Oče. Vsi kristjani, smo si bratje in sestre v Kristusu, po katerem smo v moči svetega krsta postali božji posinovljenci.

Zato v zavedanju, da je moj bližnji, pa tudi tisti, ki živi na drugem koncu sveta, moj brat, moja sestra, v duhu pristnega bratskega občestva, zmolimo molitev k našemu Očetu.

POZDRAV MIRU

Pravi odraz krščanskega življenja je pristno in izžarevajoče veselje. To ni zgolj površinsko veselje, ampak veselje, ki izvira iz globokega miru, zavedajoč se, da je naše najgloblje človeško hrepenenje po Bogu in večnemu življenju potešeno. Je veselje nad našim odrešenjem, ki ga je Kristus s svojim zveličavnim delovanjem pridobil za nas. V moči krsta smo namreč bili potopljeni v Kristusovo smrt in vstajenje in smo postali božji posinovljenci in dediči nebeškega kraljestva.

Zato si, bratje in sestre, v znamenje tega, da želimo ta mir in veselje deliti tudi z drugim, s pogledom izmenjajmo pozdrav miru.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Jezus, Ti si vez edinosti zemeljske in nebeške Cerkve, saj nas notranje povezuješ med seboj in z Očetom, ki je v nebesih.

Hvala ti Jezus, ker se nam daješ v hrano, v kruh večnega življenja.

SKLEPNA MISEL

Drža, ki pritiče kristjanu je veselje, saj biti kristjan pomeni biti Kristusov – biti odrešen! In to veselje nad našim odrešenjem misijonarji ne morejo zadržati zase, ampak ga širijo ljudem, ki se z Jezusom in njegovim evangelijem še niso srečali.

Prav tako smo tudi mi misijonarji v okolju kjer živimo in delujemo. Naj nas spremlja in podpira Božji blagoslov, da bi ljudje v nas vedno videli izžarevajoče odrešenjsko veselje – veselje, da smo kristjani.

SLOVESNI BLAGOSLOV

Bog je našo vero razširil z oznanjanjem misijonarjev. Naj vas blagoslovi po zaslugah in priprošnjah vseh blaženih in svetih misijonarjev.

- *Amen*

Po misijonarjih nam je dal nauk in zgled. Naj vas skupaj z njimi naredi za zveste priče resnice.

- *Amen*

Nauk apostolov in misijonarjev nam daje trdnost v veri. Naj vam njihova priprošnja pomaga priti v večno domovino.

- *Amen*

POROČILO O MISIJSKI NABIRKI 2020

Darovi vernikov iz nabirke ob Misijonski nedelji se zberejo pri Svetem sedežu, kjer Papeška družba za širjenje vere sprejema prošnje misijonarjev s celega sveta. Po načelu solidarnosti jih razporejajo glede na potrebe in možnosti. V letu 2020 je cel svet prizadela pandemija koronavirusa. Žal je bilo veliko cerkva ob Misijonski nedelji 2020 zaprtih in so sv. maše potekale virtualno preko družbenih omrežij. Času in omejitvam primerna je bila tudi višina nabirke, ki je bila nižja od prejšnjih let. Kljub temu je bilo zbranih 117.921,82 € darov, ki so bili po navodilih Svetega sedeža posredovani v Kamerun. Velik Bog lonaj vsem, ki se trudite oznanjati misijonsko zavest in z darovi pomagati pri uresničevanju projektov.

BOTRSTVO

Ko ob Misijonski nedelji zbiramo darove za pomoč Cerkvam in ljudem v misijonih, se nam nehote poraja vprašanje, ali bodo te države kdaj zmogle preživeti brez naše pomoči? Misijonarji se trudijo najti trajnostno naravnane rešitve in ena od pravih smeri je prav gotovo izobraževanje. Pravica do izobraževanja je ena izmed osnovnih človekovih pravic. Zdi se nam že tako samoumevna, da težko verjamemo, da v tem trenutku skoraj 60 milijonov osnovnošolskih otrok zaradi revščine ne more v šolo. Za vstop v šolo morajo plačati šolnino, šolske potrebščine, dostikrat tudi šolsko uniformo. Tako ni presenetljivo, da je misijonar p. Miha Drevenšek ob obisku domovine pred več kot dvajsetimi leti na vprašanje, kako naj pomagamo otrokom v Zambiji, predlagal pomoč pri njihovem šolanju. V sodelovanju s p. Mihom smo tako začeli s projektom Botrstvo, s katerim smo do sedaj pri šolanju pomagali že več kot 9.000 otrokom v različnih državah. Projekt se izvaja v 12 misijonih v Afriki, Ameriki in Oceaniji in poteka preko misijonarjev in misijonark. S pomočjo pri šolanju otrokom damo upanje v lepšo prihodnost ter vero, da je Bog z nami. S pridobljeno izobrazbo pa potem lažje pridejo do zaposlitve in dostojnejšega življenja.

Več informacij o botrstvu si lahko preberete na spletni strani Misijonskega središča (www.missio.si) ali pa nas pokličete na telefonsko številko 01/300-59-50 (pon.-pet. od 8.00 do 13.00).

MISIJONSKA MOLITVENA ZVEZA

Misijonska molitvena zveza (MMZ) povezuje misijonarje in ljudi, ki molijo za misijone, misijonarje in njihovo delo. Ustanovil jo je nekdanji misijonar v Kongu msgr. mag. Tone Pačnik, ki iz svojih izkušenj ve, kako pomembna je molitev za misijonarja. Vzornica molivcev je sv. Terezija Deteta Jezusa, ki je darovala svojo bolezen, trpljenje in molitve za misijone. Po njenem vzoru sedaj »misijonarijo« tudi molivci Misijonske molitvene zveze. Vsak delovni dan v tednu zmolijo po eno desetko za določeno celino, ki je označena z barvo na misijonskem rožnem vencu:

- ponedeljek (zelena desetka) – molimo za misijone v **Afriki**
- torek (rdeča desetka) – molimo za misijone v **Ameriki**
- sreda (bela desetka) – molimo za misijone v **Evropi**
- četrtek (modra desetka) – molimo za misijone v **Avstraliji in Oceaniji**
- petek (rumena desetka) – molimo za misijone v **Aziji**.

Vabimo vas, da se pridružite naši molitveni navezi. Prijavite se lahko v Misijonskem središču Slovenije na naslovu missio@rkc.si ali po telefonu 01/300-59-50.

KJE SO TRENUTNO SLOVENSKI MISIJONARJI?

(27 držav, 45 misijonarjev)

AFRIKA

BOCVANA

s. Fani Žnidaršič, OSU

BURUNDI

s. Vesna Hiti, HKL

s. Bogdana Kavčič, HKL

ETIOPIJA

Polona Dominik, laik

KONGO DR

s. Mojca Karničnik, MJK

MADAGASKAR

Jože Adamič, CM

Tone Kerin, CM

Stane Kerin, LJ

Janez Krmelj LJ

Janez Mesec, LJ

Pedro Opeka, CM

s. Marjeta Zanjkovič, HMP

MALAVI

p. Lojze Podgrajšek, DJ

MOZAMBIK

Tone Grm, SDB

s. Zvonka Mikec, HMP

RUANDA

s. Anka Burger, HKL

Jože Mlinarič, SDB

SLONOKOŠČENA OBALA

Pavel Bajec, KP

Ivan Bajec, KP

s. Anica Starman, FBS

UGANDA

Danilo Lisjak, SDB

s. Urša Marinčič, ŠSFKK

ZAMBIJA

p. Janez Mlakar, DJ

p. Janez Mujdrica, DJ

p. Stanko Rozman, DJ

AZIJA

JORDANIJA

s. Milena Zadavec, HMP

JAPONSKA

p. Vladimir Kos, DJ

KAZAHSTAN

p. Miha Majetič, OFMConv

KIRGIZIJA

p. Janez Mihelčič, DJ

AMERIKA

BRAZILIJA

s. Metka Kastelic, HMP

s. Agata Kociper, HMP

KANADA (med Inuiti)

s. Dorica Sever, FMM

KUBA

Peter Ivančič, SDB

MEHIKA

Barbara Čuk, laik

VENEZUELA

s. Andreja Godnič, OSU

EVROPA

ALBANIJA

s. Vida Gerkman, HKL

FRANCIJA (med priseljenci)

s. Ana Slivka

GRČIJA

s. Anita Poljak, HKL

RUSIJA

Anton Ovtar, CM

p. Janez Sever, DJ

UKRAJINA

s. Marta Meško, MS

s. Jožica Sterle, MS

s. Barbara Peterlin, MS

TURČIJA

p. Martin Kmetec, OFMConv

AVSTRALIJA in OCEANIJA

AVSTRALIJA

s. Ljudmila Anžič, HMP

Za interno uporabo izdalo Misijonsko središče Slovenije
Odgovarja: Matjaž Križnar, ravnatelj
Oblikovanje in tisk: Salve d.o.o., Ljubljana, oktober 2021
Naslovna slika: arhiv MSS

Pauline Marie Jaricot

Missio Austria / Clement Fuchs

Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1, 1000 Ljubljana

Tel.: 01/300-59-50

E-pošta: missio@rkc.si, spletna stran: www.missio.si

